

De bekering en zielsverlossing van John Warburton

Ik werd geboren te Stand, ongeveer vijf mijlen van Manchester, in Oktober 1776. Daar mijn ouders arm waren, vond ik maar weinig gelegenheid, om wat wetenschap te verkrijgen, ofschoon ik door de tedere genade van God een weinig leerde lezen en schrijven; een weldaad, waarvoor ik mij dikwijls tot dankbaarheid verplicht gevoelde.

Mijn moeder was, geloof ik, een vat tot de heerlijkheid bereid van voor de grondlegging der wereld. God bracht dit aan het licht, toen ik omstreeks acht jaar oud was, op een wijze, die mij dikwijls met verbazing vervuld heeft.

Dikwijls was ik verwonderd geweest, als ik mijn moeder zag zuchten, kermen en wenen, terwijl zij haar Bijbel las, maar één van die tijden kan ik mij nog zeer duidelijk herinneren. Het was bij gelegenheid, dat een in de buurt wonende vrouw binnenkwam, die bemerkende, dat mijn moeder weende, haar vroeg, wat zij scheelde, omdat zij er zo droevig uitzag. Zodra zij in staat was te spreken, riep zij uit, dat haar arme ziel voor eeuwig verloren was, waarop de vrouw zeer verbaasd stond, en ik niet minder.

De vrouw trachtte haar te troosten, door te zeggen, dat zij een goede vrouw, moeder en buurvrouw geweest was en dientengevolge niet behoefde te vrezen, want als zulke goede mensen verloren gingen, als zij er een was, wee dan over duizenden buiten haar.

"En", ging zij voort, "gij behoeft u aan zulke gedachten als deze niet over te geven, want wie zal het zeggen, waarin die zullen eindigen?"

Mijn arme moeder echter kon zich daarmee niet troosten, maar riep uit: "O! ik ben de grootste zondares, die ooit op aarde leefde en ik moet voor eeuwig verloren gaan! Voor mij is er geen zaligheid! O, dat ik nooit geboren ware geweest!" De vrouw verzocht haar te gedenken, dat er genade bij God was voor een ieder, die berouw heeft over zijn zonden. "Ja", zei mijn moeder, "er is genade voor Zijn volk, maar daartoe behoor ik niet. Ik ben een verwoording, voor altijd verloren!"

Hoe verwonderlijk scheen mij dit alles toe! Hoe wenste ik te weten wie God was en wie Zijn volk was! Ik herinner mij dat ik schreide en naar een verborgen plaats ging,

waar ik mijn gebeden tweemaal zeer eerbiedig opzei en zo vast besloot als enig Arminiaan op de wereld dit zou kunnen doen, om braaf te zijn; "want God", dacht ik, "zal mij liefhebben als ik in het goede volhard, en dan word ik een van Zijn volk; en wat een gelukkig volk moet dat zijn, dat God toebehoort en ook hoe heilig; want als mijn arme moeder, die zo goed is, er niet toe behoort, hoe goed moet dan dat volk wel zijn."

Ik betuigde en beloofde dan plechtig, hoe goed ik zijn wilde. Bij onderzoek echter vond ik, dat ik veel verkeerd had gedaan, als dikwijls onwaarheid gezegd, slechte woorden gesproken, en bij gelegenheid wel eens een stuk speelgoed ontroofd aan de kinderen, waarmee ik gewoon was te spelen. Toen bad ik God, ze mij te vergeven en beloofde, dit niet meer te zullen doen. Van dit tijdstip af ging ik onder vele natuurlijke overtuigingen, totdat ik de leeftijd van vijftien of zestien jaren bereikte, toen ik in kennis kwam met vele losse kameraden en ik werd overgegeven tot allerlei soort van goddeloosheid, waarin ik voortging ter tijd en plaats, die God bepaald had, niet om mij los te laten, maar door genade te roepen:

"Verander het hart, vernieuw de wil,
En keer de voet naar Sion heen."

Ik was toen gehuwd en horende, dat een nieuwe kerk, waarin een mooi orgel stond, te Bolton, ongeveer zes mijlen van de plaats, waar ik woonde, zou geopend worden, kreeg ik lust daarheen te gaan en wilde dan bij mijn terugkomst mijn vermaak zoeken in enige bierhuizen, door enkele schellingen, die ik bezat, aldaar te verteren. Deze huizen zijn mijn vermaak geweest jaren achtereen; maar gezegend zij de goede God, Hij had wat anders bepaald.

Toen de dag daar was, ging ik er heen, en was zeer ingenomen met de aanblik der kerk. Maar als de leraar voor de lessenaar ging staan, stond ik uiterst verwonderd, daar ik zag, dat het dezelfde man was, die ik vele jaren geleden een predikatie had horen doen in onze parochiekerk, een predikatie die mij in die mate verontrust had, dat ik vele beloften gedaan had om een nieuw leven te leiden, en gedurende vele weken nauwelijks had durven opzien of spreken, uit vrees te zullen zondigen.

Spoedig evenwel had ik mijn beloften verbroken en werd erger dan ooit in het bedrijven van openbare goddeloosheid, totdat God mij nu arresteerde.

Toen de leraar de gebeden begon te lezen, vond ik, dat ik ze op deze wijze nog nooit had horen lezen.

Maar toen hij op de preekstoel kwam en zijn tekst voorlas, kwam deze uit zijn mond en in mijn hart gelijk een tweesnijdend zwaard. Zijn tekst was: *"En bedriegt uzelfen niet, God laat Zich niet bespotten, want zo wat de mens zaait, dat zal hij maaien."* Gal. 6:7.

Ik geloofde waarlijk, dat hij direct op mij doelde; want zijn ogen schenen mij te doorzien, terwijl ik dacht, dat ik in de hel zou neerzinken. Al mijn zonden en ongerechtigheden van kindsbeen af staarden mij in het aangezicht en ik beefde als een blad.

Hij begon aan te tonen, wat de mens van nature is en hoever natuurlijke mensen gaan kunnen in het beloven en weer verbreken van hun beloften, in zondigen en daarover weer berouw hebben, totdat, als de genade dit niet verhoedt, de hel hun ellendige verblijfplaats worden zal. Hij toonde aan, dat de mens beloften doende enkel bezig was God te bespotten en zichzelf te bedriegen.

Mijn haar rees te berge door de vreselijke gewaarwordingen in mij en ik geloofde vast, dat hij mij alleen bedoelde. Ja, hij beschreef zo bijzonderlijk mijn goddeloos leven, mijn beloften en het weer verbreken van die beloften, en kwam zo in de bijzonderheden daarvan alsof hij ooggetuige geweest was van alles, wat ik gedaan of gezegd had, en dit deed mij tot hem opzien met verwondering, of hij een mens dan wel een engel was. Ik dacht dat hij zijn ogen strak op mij vestigde en mij met zijn vinger persoonlijk aanwees; en als hij mij zo met wortel en tak had uitgebeeld,

herhaalde hij zijn tekst, die mij als een donderslag in de oren klonk: *"Bedriegt uzelf niet, God laat zich niet bespotten; want zo wat de mens zaait, dat zal hij maaien."*

O, de kracht waarmee het in mijn hart inging, was gelijk aan een zwaard, dat mij doorsneed. Nu zag en gevoelde ik (wat ik voorheen nooit gezien noch gevoeld had), dat ik met God gespot en mijn ziel mijn gehele leven door bedrogen had. Wat slaakte mijn arme ziel met smart en droefenis de kreet: *"O God, wees mij zonn. daar genadig!"* "O", dacht ik, "Hij kan nooit genade bewijzen aan zulk een ellendeling, als ik ben, want ik heb God gedurende al deze jaren bespot; en wat een mens zaait, zal hij ook maaien."

En wederom herhaalde de waarde man: *"God laat zich niet bespotten."* Zodra hij geëindigd had, kroop ik uit de kerk, als had ik iets gestolen. Te beschaamd om iemand te durven aanzien, haastte ik mij door de stad en met moeite bedwong ik mij op de straat, om niet te brullen als een beer. Ik dacht dat iedereen mij aanstaarde en mij nawees.

Op mijn weg huiswaarts, ging ik het veld in, waar geen menselijk oog mij zien, noch een menselijk oor mij horen kon; daar viel ik op mijn knieën en schreeuwde met alle kracht van lichaam en ziel uit: *"O, God, zijt mij zondaar genadig!"*

Hoe dikwijls ik het gebed van de tollenaar herhaalde, weet ik niet; maar als ik van mijn knieën opstond, ging ik voort, mijn handen wringend, snikkend uit te roepen: *"O, dwaas die ik ben geweest! Hoe menigmaal heeft God mij willen redden, maar ik wilde niet! Nu is het voor eeuwig te laat!"*

O, de vreselijkheid van voor die God te moeten verschijnen, Die niet bespot wil worden, dit gaat alle beschrijving te boven. Als ik een herberg voorbijging, durfde ik er mijn ogen niet heen te wenden, veel minder nog er binnen te gaan, om het plezier te genieten, dat ik mij voorgesteld had, toen ik van huis ging. Al de vreselijke zaken, waaraan ik mij in deze huizen had schuldig gemaakt, rezen voor mijn zielsoog op en stelden zich tegen mij in slagorde.

"O", schreeuwde ik uit, "vervloekte plaats; gij hebt mijn ziel verdorven voor eeuwig!" O, dat ik maar mijn geloften gehouden had! O, wat zal ik doen? Waarheen kan ik vliesen? Hoe zal ik kunnen staan om dat vreselijke vonnis aan te horen; "Gaaf weg van Mij, gij vervloekte, in het eeuwig vuur, dat de duivel en zijn engelen bereid is." Matth. 25:41.

Toen ik thuis kwam, stond mijn vrouw verbaasd, dat ik zo spoedig was wedergekeerd. Zij verwonderde zich, dat ik zo stil was en vroeg mij, wat er omging. Ik zei haar, dat ik niet erg lekker was, en deed al wat ik kon, om de smart mijner ziel te verbergen. Maar geheimhouding voor lange tijd was onmogelijk. Mijn ellende was zo groot en zo zeer aangebonden, dat ik iedere gelegenheid, die ik kon vinden, op mijn knieën viel en uitriep: *"O, God, zijt mij zondaar genadig!"* somtijds die uitroep herhalend, tot mij de kracht daartoe begaf.

Zij bemerkte derhalve spoedig, dat iets met mij moest hebben plaats gehad en beschuldigde mij, dat ik *Methodist* was geworden. Ik zei haar, dat ik niet wist, wat ik geworden was, doch wel, dat ik een van de afschuwelijkste zondaren op aarde was en dat als ik mijn leven niet beterde, daarover berouw had en genade kon vinden, ik zo zeker naar de hel ging, als ik geboren was; ja, dat ik alles zou willen doen, als ik daardoor mijn arme ziel redden kon. Want voor die tijd kon ik niet anders denken, dan door mijn leven te beteren, mijn plichten te doen, en God te behagen, mijn ziel te redden.

De volgende Zondagmorgen ging ik naar Bolton, om dezelfde leraar te horen, waarvan ik naderhand hoorde, dat het Dominee Jones was. O, met welk een ernst bad en smeekte ik de gehele weg door, dat hij mij zeggen mocht wat ik doen moest, om behouden te worden! Maar in plaats daarvan sneed hij mij af in alle opzichten, verklarende, dat allen die hun leven behouden wilden, onder de Wet waren en

derhalve onder haar vloek. Gedurende de gehele dag hoorde ik dan ook niet het minste tot mijn bemoediging, het was enkel en alleen voor het volk van God en ik keerde terug zo ellendig als ooit. "O, dat ik nooit geboren ware geweest! O, mijn arme ziel, gij zijt voor eeuwig verloren! O, mijn deel zal zijn met de duivelen en verdoemde zielen tot in eeuwigheid!"

Hoe ik thuis ben gekomen, weet de Heere alleen, maar toen ik thuis kwam, vroeg mijn vrouw mij hoe het ging. "O", riep ik uit, "erger dan ooit! Het is met mij verloren! Er is geen hoop, dan alleen voor Gods volk!" Zij zei mij, dat ik die man maar niet meer moest gaan horen, want dat hij mij gek zou maken, en dan zou ik opgenomen moeten worden in een krankzinnigengesticht, en ik begon te vrezen, dat het inderdaad bewaarheid zou worden. Derhalve begon ik te denken, om de gedachten van dood en eeuwigheid uit mijn hoofd te zetten; en mijn gemoed zoveel in mijn vermogen was, gerust te stellen, mij zelf troostende met dit besluit, om mijn best te doen en misschien zou dit ook beter zijn dan mijn vrezen. Ik ging dan naar bed, iets meer op mijn gemak dan gewoonlijk, maar het duurde niet lang, of die tekst donderde in mijn hart en in mijn oren: "De goddelozen zullen terugkeren naar de hel toe, alle godvergetende heidenen." "O", riep mijn ziel uit, "dat ben ik, dat ben ik. Ik ben de goddeloze ellendeling, die God vergeten heeft, die Hem bedrogen, beledigd en versmaad heeft. O, mijn arme, ellendige verloren ziel, gij zult naar de hel moeten met alle godvergetende heidenen!"

O, de verschrikkelijke gewaarwordingen, die ik ondervond! Ik dacht waarlijk, dat de duivel mij kwam halen met lichaam en ziel beide. O, hoe schreide het binnenste mijns harten tot God, dat Hij mij nog die nacht liefde te sparen. Hoe menigmaal beloofde ik, dat ik alles zou doen, wat in mijn vermogen was, om Hem te behagen en smeekte met tranen, dat Hij niet zou toelaten, dat de duivel mij deze nacht haalde. En ik dacht, dat de Heere mij hoorde, want ik gevoelde mij wat rustiger en viel kort daarop in slaap.

Toen ik 's morgens ontwaakte, was ik vervuld met dankbaarheid, dat God mij gespaard had en ik nog niet in de hel lag. En wie kan het zeggen, dacht ik, of God geen genade wil bewijzen aan zo'n snode booswicht, die zo geruime tijd tegen Hem gezondigd heeft en evenwel gespaard is tot op dit ogenblik. Ik bad met alle krach, ten mijner ziel, dat Hij mij alle begane zonden wilde vergeven, en beloofde, dat ik in de toekomst een heilig leven wilde leven en alles in het werk zou stellen, om Hem te behagen en Hem te vrezen al mijn dagen.

Inderdaad, verscheidene dagen achtereen gevoelde ik mij tamelijk op mijn gemak. O, de vrees, die ik had, om te zondigen! "Want" dacht ik, "als ik mij terughoud van te zondigen, wil misschien God mij op Zijn tijd alle begane zonden vergeven." En zo vast besloten was ik, om God niet meer te onteren, dat ik in een verborgen plaats ging, waar alleen Gods oog mij zien kon en waar ik uit al de kracht mijner ziel aan God beloofde, de wereld te verlaten, mij tot Hem te keren, en voor Hem te wandelen waarover ik Hem tot getuige nam van mijn oprechtheid. Maar helaas! helaas! wat is al onze vleselijke oprechtheid? De eerste rukwind van de duivel blies dit weg als kaf voor de wind.

Verscheidene jaren had ik de gewoonte gehad om kaart te spelen. "Wat zal ik doen", dacht ik, "als de Zaterdagavond aanbreekt! Ik ben uitgenodigd enige partijtjes op de kaarttafel te spelen, maar ik zal niet gaan en zij zullen niet om mij komen."

's Zaterdagavond echter kwam mijn partner aan de speeltafel mij halen. Hij zei dat het tijd werd en vroeg mij, of ik gereed was. "Wat zal ik doen?" dacht ik. "Als ik weiger, zullen ze mij voor een Methodist schelden en dat in de gehele omtrek bekend maken. Ik zal nog één keer meegaan, en hen dan zeggen, dat ik van plan ben niet meer te komen." Met dit besluit ging ik henen. Maar o, de ellende die mij overviel, alsof ik aan de galg moest.

Doch de vrees voor godsdienstig en een Methodist uitgescholden te zullen worden, overviel mij zo, dat ik het huis binnentrad en met de rest aan de tafel ging zitten. Als de kaarten waren gedeeld en ik juist de mijne genomen had, o, hoe staarde mijn schuld mij toen in het aangezicht! Hoe bulderde de consciëntie mij toen in de oren, dat ik mijn geloften verbroken had, waarover ik God tot getuige had aangeropen! En ook de oude tekst kwam als een donderslag, die lichaam en ziel beven deed: *"Bedriegt u niet; God laat zich niet bespotten; want zo wat de mens zaait, zal hij ook maaien."*

Ik was zo ontsteld en verward, dat ik niet wist, wat ik deed, en kon met geen mogelijkheid meer zeggen, welke kaart ik leggen moest, alsof ik in mijn gehele leven nooit een kaart gezien had. Kortom ik verloor het spel volkomen, wat mijn tegenpartij zó boos maakte, dat hij mij de grootste gek noemde, die hij ooit gezien had en de anderen lachten er hartelijk om.

Ik maakte er mij zo goed mogelijk af en om te voorkomen, dat ze het ware van de zaak te weten kwamen, zei ik, dat ik helemaal niet wel was en naar huis moest.

Nadat ik dit gezegd had, nam ik zonder veel complimenten mijn hoed, en daar het reeds donker was, ging ik het veld in, waar geen menselijk oog mij zien kon. Het was een zeer donkere avond en o, wat een ellendige gewaarwordingen in mijn hart! Ik dacht aan mijn geloften en dat ik ze verbroken had, aan de vreselijke majesteit van die God, Dien ik wel duizendmaal bespot had en aan de verschrikkelijke zekerheid van een naderende dood.

Toen kwamen de ontzettende woorden in mijn gemoed: *"Dewijl Ik geroepen heb en gijlieden geweigerd, Mijn hand uitgestrekt heb en daar niemand was die opmerkte; en hebt al Mijnen raad verworpen, en Mijn bestraffing niet gewild, zo zal Ik ook in ulieder verderf lachen. Ik zal spotten, wanneer uw vreze komt."* Spreuken 1:24-26. Zij deden mijn haren te berge rijzen en mijn arme ziel zodanig beven, dat ik vreesde elk ogenblik in de hel te zullen neerstorten. De banden mijner lendenen werden los en wat ik moest doen of waarheen ik gaan moest, wist ik niet. Ik viel op mijn knieën en trachtte te bidden, doch deze tekst stopte in een ogenblik mijn mond: *"Het offer der goddelozen is de Heere een gruwel"*, Spreuken 15:8. Toen riep ik: "Het is voor eeuwig verloren, want ik ben de snoodste ellendeling van degenen die in of buiten de hel zijn, en als God nu niet wil horen naar de gebeden van een arme goddeloze zondaar, dan is het voor eeuwig verloren." Daarop kwamen al mijn zonden van kindsbeen af als een heirleger tegenover mij en dat met zulk een geweld, dat zij mij daadwerkelijk met lichaam en ziel ter aarde sloegen, waar ik een tijd lang bleef liggen, daar ik niet meer kracht behield dan een pasgeboren kind om te kunnen opstaan en ik geloofde waarlijk, dat ik spoedig zou zijn ter plaatse, waar geen hoop is.

Maar o, de verbazende goedheid van een beledigde God! Hij gaf mij een kleine bemoediging: *"Zoekt en gij zult vinden; klopt en u zal opengedaan worden."* Matth. 7:7.

"Wat kan dat beduiden?" riep ik uit; "het kan nooit willen zeggen dat ik zoekende ben of vinden zal." Ik stond op en keek in het rond, om te zien of er iemand in de nabijheid was, die deze woorden gesproken kon hebben; doch ik zag en hoorde niemand. En wederom werden de woorden met nog meer kracht in mijn ziel herhaald: *"Zoekt en gij zult vinden; klopt en u zal opengedaan worden."* Dit bemoedigde mijn arme ziel zo, dat ik wederom tot God riep om genade en Hem zeide, dat als Hij mijn zonden vergeven wilde, ik dan de gehele wereld zou zeggen, wat Hij voor mij gedaan had. Toen ging ik huiswaarts, vast besloten, dat ik nacht en dag zoeken zou naar genade en vergiffenis mijner zonden totdat ik die vond. Ik ging enigszins bemoedigd naar bed en stond vroeg in de morgen op, zegenende de Heere uit mijn ganse hart, dat Hij mij wederom een nacht had willen sparen.

Na het ontbijt ging ik naar Bolton, om Dominee Jones te horen, de Heere smekende met tranen, dat Hij mij iets wilde laten horen tot vertroosting mijner ziel. Waarlijk dacht ik, dat dit de tijd was, dat ik Hem vinden zou. Als ik Hem zo ernstig zou gezocht hebben, verwachtte ik volkomen, dat mij mijn zonden zouden worden vergeven en ik met blijdschap huiswaarts zou keren. Maar o! wat werd ik teleurgesteld! Ik dacht, dat Dominee Jones predikte tot niemand als tot de uitverkorenen en dezulken die wedergeboren waren!

Ik zonk daarop weder in wanhoop weg en schreeuwde met bitterheid mijner ziel uit: "O, dat ik een der uitverkorenen ware! O, dat ik een dergenen ware, die wedergeboren zijn! Wat zal ik aanvangen. Waarheen zal ik vlieden? Ik heb gebeden en ik heb gesmeekt ik behoer niet tot de uitverkorenen. O, mijn arme ziel, arme ziel! gij zijt voor eeuwig verloren, het is te laat. O, eeuwigheid, eeuwigheid! Hoe zal ik bij een eeuwige gloed kunnen wonen!"

O, de ellendige reis, die ik huiswaarts had; niets dan ongeluk en ellende, en wat dit nog verzwaaarde was, dat mijn ogen een weinig ontsloten waren voor het kwaad van mijn eigen hart. Ik zag, dat de boze gedachten, zowel als de boze daden zonden waren tegen God, en God bracht die tekst met zo'n kracht in mijn ziel, dat ik dacht dadelijk ter helle te zullen neerzinken: "Vervloekt is een iegelijk, die niet blijft in al hetgeen geschreven is in het Boek der Wet, om dat te doen." Gal. 3: 10.

Er viel zulk een licht op deze woorden, dat ik zag en ook gevoelde, dat ik volkomen vervloekt was, zonder mogelijkheid van ontkoming; en deze woorden, volgens mijn eigen oordeel, voltooiden en verzegelden mijn gewisse verdoemenis met geen minder kracht dan de voorgaande: "*Want wie de gehele Wet zal houden en in één zal struikelen, die is schuldig geworden aan allen.*"

Toen zag ik, zo klaar als de zon op de middag schijnt, de heiligheid en gerechtigheid van God in mijn verdoemenis, en dat het ten enenmale onmogelijk was, voor hetzij God of mens, om mij te redden. Nu gevoelde ik, dat het te laat was en dat er geen hoop meer kon zijn tot in eeuwigheid. Nu zag ik, dat ofschoon ik berouw mocht hebben en tranen van bloed wenen, dit niet kon vervullen "*al hetgeen in het Boek der Wet geschreven was.*" Nu werd ik geleid om te zien, dat deze Heilige Wet vereiste zowel Heilige gedachten als Heilige daden, en onmiddellijk daarop viel in mijn ziel: "*Gij zult liefhebben de Heere uw God met geheel uw ziel en met geheel uw hart en uw naaste als uzelf.*" En wederom klonk het als een verschrikkelijke donder: "*Vervloekt is een iegelijk, die niet blijft in al hetgeen in het Boek der Wet geschreven is, om dat te doen.*"

O! het "*om dat te doen*" sloeg mij in stukken, gelijk een pottbakkersvat en benam mij daar het laatste greintje hoop, dat God mij zou kunnen redden in een weg bestaanbaar met Zijn gerechtigheid. Nu zag ik zo klaar als de middag Zijn heiligheid en gerechtigheid in mijn verdoemenis; en ik zeide Hem, dat wanneer ik in de hel kwam, ik alle duivelen daar zeggen zou, dat Hij mij geen onrecht gedaan had, maar dat ik alles mijzelf te wijten had. Ja, dat ik God zou rechtvaardigen in Zijn toorn uit te storten op zo'n monster, die tot zo'n hoogte van ongerechtigheid was opgeklimmen, die zoveel geloften gedaan en wederom alle verbroken had, die al dieper en dieper in de zonde was ingedompeld, en een zo grote bespotter van God geweest was.

Nu echter zag ik duidelijk, dat mijn oordeel bezegeld was, want deze woorden kwamen direct op de voorgaande: "*Tot de hemel en de aarde zullen voorbijgaan, zal geen jota of tittel der wet voorbijgaan, totdat alles zal zijn geschied.*" Zo zag ik, dat God de onveranderlijke is in de deugden Zijner heiligheid en gerechtigheid en dat Hij de schuldige geenszins kan onschuldig houden.

In deze ellendige staat verkeerde ik enige maanden. Soms viel ik in een vlaag van wanhoop, en dacht: "O, als ik hier slechts enige troost genieten mocht, al was dan ook hierna de hel mijn deel." Want dat ik hierna in de hel zou zijn, daarvan was ik overtuigd, want "*Vervloekt is een iegelijk*", enz.; en dat ik er een was van degenen die

niet gedaan hadden van al hetgeen in het boek der wet geschreven stond, was mij bekend.

Welaan, dacht ik, laat mij hier toch een weinig verkwikking hebben, om de ellende van mijn tegenwoordige gewaarwordingen ten onder te houden, en wat hierna betreft, ik kan maar verloren zijn. De beste manier, om dit besluit vervuld te zien, scheen mij toe, mede te doen aan het hooi keren, want het was nu de hooioogst. Daarom ging ik naar een naburige boer en vroeg hem, of hij niet een werkman nodig had.

Hij zei "ja" en verzocht mij naar het veld te gaan. Toen ik bij de mannen kwam, werd ik door enigen bespot, door anderen werd geroepen: *"Warburton is Methodist geworden"* en tezamen kwamen ze overeen, om mij uit te lachen. Zij kenden mij en hadden gehoord, dat ik Methodist geworden was. Ik trachtte dit alles met een lach goed te maken, doch was in mijn binnenste zeer kwaad. Toen toch dacht ik, deze lieden gaan allen naar de hel, zowel als ik, en zie eens hoe genoeglijk zij zijn! En wederom besloot ik even genoeglijk te zijn als zij, want zei ik, als ik naar de hel ga, zij eveneens en ik zal er toch niet alleen zijn.

In de namiddag van dezelfde dag zou er een hooifeest zijn, zo men dit noemt, en dit zou gehouden worden op en plaats, een mijl of vier van ons verwijderd. Mijn medearbeiders verzochten mij, met hun mee te gaan. Maar o, welke gewaarwordingen had ik bij tijden op de weg daarheen. Toen wij daar aankwamen, was het allereerste natuurlijk het bierhuis, en ik was besloten mij dronken te drinken, om mijn ellende te smoren, en mij zo goed als anderen te vermaken. Ik was daar echter nog maar enige minuten geweest, of die tekst der Schrift klonk als een donderslag in mijn arme ziel: *"Daarom, dat Hij een dag gesteld heeft, op welke Hij de aardbodem rechtvaardiglijk zal oordelen door een man, die Hij daartoe geordineerd heeft"*, Hand. 17:31. En de andere tekst die als een bliksemstraal daarop volgde, was: *"Het is de mens gezet eenmaal te sterven en daarna het oordeel"*, Hebr. 9:27.

Mijn arme knieën sloegen tegen elkaar, mijn haar bewoog zich op mijn hoofd, en ik stond op en ik ging naar buiten met al de verschrikkingen der verdoemden in mijn ziel. Ik haastte mij weg van die plaats, zo snel ik maar kon, vrezende somtijds, dat de duivel mij grijpen zou, al eer ik mijn huis zou bereikt hebben, en somtijds viel ik op mijn knieën, met de uitroep: *"O God, wees mij zondaar genadig!"* Doch mijn mond werd gestopt door dit woord: *"Het gebed der goddelozen is de Heere een gruwel."* Spreuken 15:8. Ik was overtuigd, dat een zo goddeloze ellendeling als ik was, nog nooit op aarde had geleefd, en o, de kwellingen, de gramschap, de gevangenschap, de ellende, die ik doormaakte! Welke vreselijke en oproerige gedachten rezen er in mijn hart op tegen God, dat Hij mij een menselijk wezen gemaakt had, die een onsterfelijke ziel had, die al de kwellingen van Zijn toorn in de hel zou moeten dragen, waar geen drupje water is om de tong der verdoemden te verkoelen, en waar zij tot in alle eeuwigheid zullen uitroepen: *"Want Zijn toorn is gekomen, want Zijn toorn is gekomen!"*

Hoezeer benijdde ik de dieren des velds. "Deze arme schepselen", zei ik, "hebben geen zielen om geoordeeld te worden", en o, de toorn en gramschap, die in mijn hart kookte tegen God, dat Hij mij geen hond gemaakt had, of een wezen, dat geen ziel had, die moest geoordeeld worden voor Zijn rechtvaardig gericht.

Vóór dezen had ik menigmaal krachtige verzoeken gehad, om een eind te maken aan mijn ellendig leven, maar nu was ik ten volle besloten, om het ten uitvoer te brengen, want één gedachte kon ik niet opzij zetten en wel deze, dat hoe langer ik op de wereld leefde, hoe meer ik zondigen zou, en hoe meer ik zondigde, des te zwaarder zou mijn verdoemenis zijn. Zodat ik het tot een besluit bracht, hoe spoediger ik mijn voornemen ten uitvoer bracht, hoe minder ik zou te verantwoorden hebben. Verschillende keren ging ik in mijn slaapkamer met mijn scheermes, vast besloten mij de keel af te snijden, maar in plaats dat ik daartoe

kwam, werd ik altijd genoopt op mijn knieën te vallen en de Heere te smeken, dat, indien zulks mogelijk was, Hij mij barmhartigheid wilde bewijzen.

Doch een vernieuwd gezicht van Gods recht in een rechtvaardige Wet, bracht mij er telkens toe te geloven, dat het voor God onmogelijk was, om mij genade te bewijzen, zowel als het voor Hem onmogelijk was op te houden te bestaan.

Mij dunkt, ik zal nooit vergeten, de nacht vóór God mijn ziel verlost. Ten volle besloten mijzelf kwaad te doen, ging ik op zaterdag omstreeks middernacht naar een waterput en daarhenen gaande, deed ik een plechtige belofte, dat niets mij zou verhinderen om mijn voornemen uit te voeren. Als ik tot de put genaderd was, o wat kreeg ik een vreselijk gezicht van de majesteit, rechtvaardigheid en heiligheid van God geopenbaard in een rechtvaardige Wet. Ik zag zo klaar als de zon op de middag, dat de Wet heilig was, recht en goed; en dat God mij geen onrecht gedaan had, doch dat de ganse oorzaak van mijn verdoemenis bij mijzelf lag. Ik had zo'n gezicht van Gods dierbare volmaaktheden Zijner heiligheid, dat ik voor Hem neerknielde en Hem zeide, dat ik Hem kon rechtvaardigen voor mensen en duivelen. Ik zeide plechtig "Amen" op mijn eigen verdoemenis, en inderdaad wilde ik geen zaligheid, die tot oneer zou zijn van een zo heilig en rechtvaardig God.

Nadat ik enige tijd met deze overdenkingen was bezig geweest, stond ik op om in de put te springen, maar deze woorden klonken mij in de oren, naar mijn gedachten alsof een mens ze mij toeriep: "Wie weet?" Ik bleef staan en zei: "Wie kan dat zijn?" "Wie weet?"

De woorden klonken weder en wederom in mijn ziel en er scheen iets in mijn hart te ontspringen, wat mij de woorden aldus uitlegde: "Wie weet, God mocht nog genade hebben voor uw arme ziel? Manasse, de moordenaar aan het kruis, Saulus van Tarsen, Maria Magdalena en vele anderen hebben Zijn vergevende genade ontvangen; en wie weet of die arme ellendeling, John Warburton, nog genade vinden moge?" Dit belette mij, mijzelf te verdrinken. Ik gevoelde mijn hart een weinigje lichter en als ooit mijn ziel in het gebed uitging, geloof ik, dat het toen was. Een hoopje ontsprong in mijn hart. "Wie weet", dacht ik, "of niet God ten laatste mijn geroep zal willen horen?"

Daar het de volgende dag Zondag was, besloot ik, des morgens naar Manchester te gaan en nog eens te trachten enige vertroosting te bekomen. Vele malen was ik reeds naar Manchester en andere plaatsen, ver en nabij gegaan, om een weinigje verlichting voor mijn hart, doch alles tevergeefs. Dit zou, naar ik meende, de laatste dag zijn, om nog eens één poging te wagen.

Na het ontbijt ging ik op reis naar Manchester, maar o, de overwegingen van mijn gemoed, die ik op de weg had! Ik stond stil en dacht terug te keren, want ik overlegde, dat het voor God onmogelijk was, om met behoud van Zijn rechtvaardigheid, aan mij genade te bewijzen. Wederom besloot ik terug te keren; maar de woorden: "Wie weet?" kwamen weer in mijn overdenking en een hoopje scheen in mijn hart op te gaan, met een: "Mocht de Heere mij arme zondaar genade bewijzen."

Voor enige ogenblikken was de tekst mij zeer zoet: "Dit is een getrouw woord en aller aanneming waardig, dat Christus Jezus in de wereld gekomen is, om zondaren zalig te maken, van welke ik de voornaamste ben." 1 Timoth. 1: 15. O, wat riep mijn ziel tot God uit of Hij mij de genade schenken wilde, mij, de voornaamste, de snoodste onder de snoden!

Daarop kwamen deze woorden met buitengewone zoetheid en dierbaarheid in mijn gemoed: "Want het zal nog voor een kleine tijd zijn, dan zal Hij het op 't einde voortbrengen en niet liegen: zo Hij vertoeft, verbeid Hem; want Hij zal gewisselijk komen, Hij zal niet achterblijven." Hab. 2:3. O, hoe versterkt en bemoedigd was mijn arme ziel! en ik ging voort, hopende en biddende, dat de Heere mij in genade ontmoeten zou.

Verlossing door genade

Des morgens ging ik naar de Mosley Straat Kapel en spoedig nadat ik neergezeten was, beklom een eerwaardig oud man de preekstoel. O, wat beefde mijn ziel uit vrees, dat hij mij een boodschap van God brengen zou van toorn en verwerping. Wat gevoelde ik een benauwdheid en zwaarmoedigheid, toen hij bij het lezen van het hoofdstuk tot deze woorden kwam: *"Vervloekt is een iegelijk, die niet blijft in al hetgeen geschreven is in het Boek der Wet, om dat te doen."* Gal. 3: 10. Nooit kan ik een duizendste deel uitdrukken van de ellende en het gevoel der schuld, waaronder ik geraakte. Ik zag dat mijn ziel veroordeeld was tot een gewis verderf, en dat tot in alle eeuwigheid.

Wat de oude man gepredikt heeft, zou ik niet kunnen zeggen; maar dit weet ik, dat ik verdoemd was en bij tijden dacht, dat ik in de hel zou neerstorten, terwijl ik nog in de Kapel was.

Nadat de dienst geëindigd was, zwierf ik straat in straat uit, tot, dat ik inderdaad geloofde, dat ik van mijn verstand beroofd was. Ik keek om en bemerkte, dat twee mannen mij volgden, die mij kwamen halen, naar ik vreesde, om mij in het krankzinnigengesticht te brengen. De eerste plaats, waar ik kon neerzitten en mijn smart lucht geven, was de St. Georgekerk, en daar ik geen mens in mijn nabijheid zag, zette ik mij neer op de trappen en weende daar, totdat ik geen kracht behield om te kunnen wenen. Na enige tijd stond ik op en dacht ik huiswaarts te gaan, om een eind te maken aan mijn ellendig leven.

"Ja", zei ik, "ik zal er een eind aan maken, en het ergste dan te weten komen." Op mijn weg daarheen geraakte ik, zo ik dacht, in de Cannonstraat, en bemerkte daarin een kapel, waarin mensen binnengingen. Het schoot mij te binnen dat het de kapel was van Ds. Roby, die ik in gezelschap van mijn moeder één of tweemaal had bezocht. Ik stond stil en zei: "Zal ik er in gaan?" "Neen", dacht ik, "dat doe ik niet. De dominee zal de tekst nemen: *"Vervloekt is een iegelijk die niet blijft in al hetgene dat geschreven is in het boek der Wet, om dat te doen."* Ik liep een eindje de straat in en stond weer stil. "Wie weet?" kwam dadelijk in mijn gemoed. "Welaan", sprak ik, "ik kan maar verdoemd zijn"; en besloot in de kapel in te gaan, zeggende bij mijzelf: "Kom ik om, dan kom ik om."

Zo ik ooit een plaats der aanbidding binnentrad met een kreet uit het diepst mijner ziel dat God, indien het mogelijk was, genade wilde bewijzen aan een mens in een zo wanhopig geval, ik geloof, dat het toen was. Toen ik in de kapel neerzat, schenen al de verschrikkingen der hel op mij te komen. Ik beefde van het hoofd tot de voeten en wenste, dat ik er nooit binnengegaan was.

Nadat het eerste vers geëindigd was, ging Ds. Roby voor in gebed, aan het eind waarvan hij zich enige woorden liet ontvallen, die ik vast geloof, dat uitsluitend voor mij waren. Hij smeekte God dat, indien hier iemand was, die een laatste poging deed op Zijn genade, Hij zich dan aan de zodanige wilde betonen als zijn God.

Ik deed mijn uiterste best om mij in te houden, dat ik niet uitriep: "Ja, hier is een arme verloren John Warburton. Hier ben ik om de laatste poging te doen." O, hoe ging mijn ziel uit tot God in het gebed, of Hij zich wilde openbaren!

Nadat het gebed geëindigd was, werd er nog een vers gezongen vóór de predikatie. Geheel mijn hoop scheen vernietigd te zullen worden, toen ik de dominee de bijbel van het kussen zag nemen om zijn tekst te zoeken. "O", dacht ik, "hij zoekt zeker naar de vreselijke tekst die mijn hart gedurende deze maanden vaneen gescheurd heeft." Hoe zal ik het maken als hij die tekst neemt: *"Vervloekt is een iegelijk"?* O, wat zal er van mij worden? "Ik moet in de hel verdrinken als hij die neemt." O, de gewaarwordingen, die ik gevoelde! Ik kon er maar geen denkbeeld van vormen, waarom hij zolang talmde om de bijbel weer op het kussen te leggen. Tenslotte deed hij het, en ik zag, dat hij hem midden opensloeg. "Geloofd zij God", fluisterde mijn

ziel, "de tekst is niet: *Vervloekt is een iegelijk, die niet blijft in al hetgeen geschreven is in het boek der Wet, om dat te doen*"

O, de verwachting die binnen in mij ontsprong! "Heere, vergeef mijn zonden, als het U belieft Heere, wees mijn arme verloren ziel genadig", barstte mij uit het hart, en toen Ds. Roby zijn tekst las, o de verwondering en de heerlijkheid die in mijn ziel kwam! De dierbare tekst was: "*Gij zijt opgevaren in de hoogte, Gij hebt de gevangenis gevangen gevoerd, Gij hebt gaven genomen om uit te delen onder de mensen; ja ook de wederhorige om bij U te wonen, o Heere God!*" Ps. 68:19. O, de liefde, vrede en blijdschap die in mijn hart vloeide toen de woorden uit zijn mond kwamen! Zij waren waarlijk mijn ziel zoeter dan duizenden van goud of zilver. Ik was enkel verwondering, en zei in mijn hart: "Wat mag dit beduiden? Waar zijn mijn zonden? Wat kan toch de bedoeling van dit alles zijn? Waar is mijn last en de toorn en verschrikking, die ik zoveel maanden achtereen gedragen heb?" En wederom vloeide de tekst in mijn ziel: "*Gij hebt de gevangenis gevangen gevoerd; Gij hebt gaven genomen om uit te delen onder de mensen, ja, ook de wederhorige om bij U te wonen, o Heere God!*" O, ik wist niet, waar mijn aangezicht te verbergen! Mijn ziel fluisterde aldor: "Waarlijk het kan niet voor u bedoeld zijn; is het een droom? is het een droom?" Ik zocht naar mijn zonden, naar mijn last, naar de toorn en de ellende, die ik zo lang in mijn arme verwarde ziel had omgedragen, en kon noch schuld noch zonde, toorn noch gevangenschap vinden, want de Zaligmaker mijner ziel had ze allen weggenomen.

Een klaar gezicht van Zijn lijden en dood werd mij gegeven en dit brak mijn hart in stukken. O, hoe zag ik op Hem en rouwklaagde! "Wat heb ik gedaan?" riep ik uit; "ik heb de Heere gekruisigd. O, mijn vervloekte zonden, waardoor ik de nagelen in Zijn handen en voeten, en de speer in Zijn hart gestoken heb. O goddeloze, goddeloze die ik ben! En kunt Gij, wilt Gij mij verlossen en vergiffenis schenken, niettegenstaande al mijn vervloekte zonden?"

Hoe wonderlijk werd mijn ziel ingeleid om te zien, dat de dierbare Zaligmaker had vervuld en gehoorzaamd, die Heilige Wet, die ik verbroken had in duizenderlei opzichten, dat al mijn vervloekte zonden op Hem gelegd waren geweest en dat Hij geleden had in mijn plaats. Ik had zulk een gezegend gezicht door het geloof van Zijn doornagelde voeten en handen aan het kruis, van de doornenkroon op Zijn hoofd, en van de speer, die in Zijn hart ging; en Zijn verzoenend bloed vloeide met zulk een vrede, liefde, blijdschap en vrijheid in mijn ziel, dat ik nauwelijks wist, wat of waar ik was. De arme mensen, die in dezelfde bank met mij zaten, bleven mij met hun ellebogen maar aanstoten, opdat ik stilzitten zou; maar het was mij onmogelijk om stil te zitten of te liggen. O de liefde, die ik gevoelde tot mijn dierbare Zaligmaker, voor zo'n onverdiende vriendelijkheid aan zo'n snode, ja de snoodste schelm, die ooit de aarde droeg! Nooit kan ik uitdrukken een duizendste deel van de haat die ik gevoelde tegenover mijn snode zonden, waarmee ik de Heere der heerlijkheid doorstak.

Toen de dienst afgelopen was, ging ik de straat in, de God van mijn zaligheid zegenende, dankende, bewonderende, prijzende en aanbeddende; want tekst op tekst vloeide in mijn ziel en dat met zulk een kracht, dat ik somtijds verplicht was de hand op de mond te leggen om te beletten, dat ik het niet luid uitroepen zou op straat.

Op mijn weg naar huis ging ik zo spoedig mogelijk het veld in en toen ik buiten het gezicht en het gehoor van de mensen was, juichte en huppelde ik. Ik dankte en prees mijn dierbare Jezus uit alle macht, totdat mijn lichaamskrachten zo uitgeput waren, dat ik op de grond viel, en daar lag vast gelovende dat ik de hemel zou ingaan, om met mijn dierbare Heere en Zaligmaker te zijn. O, wat een oorzaak van Heilige verwondering zag ik in het Wezen Gods, als een rechtvaardig God en toch een Zaligmaker. Nu zag ik de Heilige Wet volmaakt gehoorzaamd en rechtvaardig

vervuld in Christus; die Wet die maanden achtereen mij tot verschrikking geweest was, die mij vervloekt had voor iedere gedachte, woord en daad.

En hoe dierbaar waren mij deze woorden: *"Want het einde der Wet is Christus tot rechtvaardigheid een iegelijk die gelooft"*, Rom. 10:14. Terwijl een andere tekst deze volgde met zoveel kracht, zoetheid, majesteit en heerlijkheid, dat hij mij overstelpte met aanbidding, lof en dankzegging: *"Christus heeft ons verlost van de vloek der Wet, een vloek geworden zijnde voor ons; want daar is geschreven, vervloekt is een iegelijk die aan het hout hangt."* Gal. 3:13.

Ik zag en geloofde en gevoelde, dat Christus had gestaan in mijn plaats voor de Wet; en dat de gehele toorn en vervloeking, die ik uit de handen van de rechtvaardige God verdiend had, op Jezus was gelegd geworden. Ik zag, dat Hij gestaan had als mijn voorspraak en borg, voor al mijn zonden had geboet, de Wet verheerlijkt in een zo Heilige weg, dat er geen vervloeking meer zijn kon noch van hemel, aarde of hel. Mijn arme ziel was zo opgetogen van blijdschap, dat als iemand mij gezien had hij zou hebben gedacht, dat ik juist uit Bedlam (gekkenhuis) ontsnapt was, want ik riep uit, huppelde en klapte in mijn handen, met een zoet vermaak. Het was inderdaad een hemel op aarde. Deze woorden van David waren de uitademingen van mijn ziel te dier tijde: *"Loof de Heere mijn ziel; en al wat binnen in mij is Zijn Heilige naam. Loof de Heere, mijn ziel, en vergeet geen van Zijn weldaden. Die al uw ongerechtigheden vergeeft, Die al uw krankheden geneest, Die uw leven verlost van het verderf; Die u kroont met goedertierenheid en barmhartigheden."* Ps. 103:1-4. Ik loofde en prees God de gehele weg huiswaarts. Mijn arme vrouw was om mijnentwil zeer ongerust, want het was al zeer laat, toen ik thuis kwam.

Maar geen wonder, want iedere boom des velds, iedere vogel in de lucht, ieder beest en insect, zelfs tot de kruipende worm toe, verschaften mij stof van gezang, verwondering en lof. Zij allen waren nieuw voor mij. In die allen zag ik de hand van mijn Vader en God.

Ik moest mijn vrouw vertellen van de troost, die ik ontvangen had. "God", zei ik tegen haar, "heeft al mijn zonden vergeven. Ik ben verzekerd, dat ik naar de hemel ga, want Christus heeft geleden en is gestorven voor mij aan het kruis." Arm mens! op die tijd kon zij niet dulden iets dat op godsdienst geleek en toch kon ik de zegen, die ik ontvangen had, niet verbergen. Ik sprak met haar over de verschrikkelijke staat, waarin zij was en hoe vreselijk het voor haar zou zijn, daarin te sterven. Toen vertelde ik haar, hoe de Heere mij verschenen was, wat Hij voor mijn arme ziel gedaan had en willen lijden en hoe Hij nu al mijn zonden vergeven had.

Het arme mens dacht, dat ik buiten zinnen was, doch ik zei haar, dat ik niets zei dan de waarheid, dat al mijn zonden in werkelijkheid door mijn Zaligmaker Jezus Christus waren weggenomen en verzoend en dat ik van nu voortaan wenste te leven en te sterven, door Hem te loven en te aanbidden voor Zijn wonderlijke goedheid aan zo'n onwaardige bewezen.

In deze gelukkige stand van vrijheid, vrede en lofzegging, leefde ik maanden achtereen. In elk hoofdstuk van de Bijbel dat ik las, zag ik iets nieuws, en buitengewoon zoet en dierbaar was deze tekst aan mijn ziel: *"Als Uw woorden gevonden zijn, zo heb ik ze opgegeten; en Uw Woord is mij geweest tot vreugde en tot blijdschap mijns harten."* Jerem. 15: 16.

J. Warburton